

ninger til mig, idet han forudsatte, jeg skulde have sagt Noget, som jeg ikke i fjerneste Maade har antydet i mit Foredrag. Det maa være en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, fordi det ikke har foreligget trykt, eller fordi det ærede Medlem ikke har havt Leilighed til at læse det. Jeg kan kun gjentage, hvad jeg sagde før under en Afbrydelse, at jeg bestemt er gaaet ud fra i mit Foredrag, at det ærede Medlem baade i Fjor og i Aar arbejdede paa at skaffe os en ordinær Finantslov og saa var det, jeg søgte at paavise, og jeg tror, jeg har paavist det tilstrækkeligt, at under den Forudsætning havde det ærede Medlem gjort sig skyldig i en kolossal Modsigelse i den Maade, hvorpaa han har stillet sig lige overfor det foreløbige Finantslovsforslag i Fjor og det i Aar. Dette Spørgsmaal lod det ærede Medlem ligge. Det er formodentlig tilstrækkelig udebatteret fra det ærede Medlems Side. Dernæst vil jeg gjøre den Bemærkning: det siges, og det er sagt mange Gange fra det ærede Medlems Side, at man skal tage alvorligt, meget alvorligt fat og tage saglig fat. Jeg kan da ikke undlade atter at rejse det Spørgsmaal til det ærede Flertal; hvorfor berøve de saa sig selv og os Leiligheden til at tage alvorligt fat ved at tilvejebringe den Afbrydelse, som nødvendigvis maa komme, naar de fatte den Beslutning, som er anbefalet. Det er for os Andre ikke forstaaeligt, hvorledes det kan siges, at det er at tage alvorligt fat. Jeg kan meget godt tænke mig, at der kan være Grunde og det ikke ganske saa Grunde, som bevæge det ærede Flertal til at stille sig anberledes i Aar lige overfor den foreløbige Lov end i Fjor, nemlig politiske Grunde. Men jeg maa gjentage, at i den Grad, som det ærede Medlem i Dag udviklede, kunne de Grunde ikke have Bægt, at de kunne forsvare det Skridt, som man nu vil gjøre; og det er sandsynligt, at man herefter ikke vil naae Maalet, den ordinære Finantslov for næste Aar. Maaste jeg ogsaa maa gjøre en Bemærkning med Hensyn til det saglige Mei. Jeg har stadig den Opfattelse, at man skal tage Spørgsmaalene for sig detailleret, saaledes som man al Tid gjør i Praxis, tænke sig hvert enkelt Tilfælde, hvad der foreligger og hvad ikke. Der kan siges Meget om det saglige Mei; der kan

siges, hvad det ærede Medlem har sagt, og som der ogsaa er sagt mange Gange fra vor Side, at denne Theori involverer hele den gamle Strid. Naar vi nu f. Ex. ville tage Spørgsmaalet om Straamandsinstitutionen frem, saa veed jeg ikke rettere, end at det fra alle Sider er erkjendt, at disse Straamænd ere en høist forkastelig Ting, Noget, som aldrig burde eksistere, og at der burde træffes Foranstaltninger derimod. Naar man nu kommer til den provisoriske Lov, som omhandler dette Emne, og man saa gjør, saaledes som jeg antager, at det ærede Medlem absolut vil gjøre, nemlig tilraade Forkastelsen af denne provisoriske Lov, fordi det er en provisorisk Lov, men dog alligevel er af den Mening, at disse Straamænd burde affattes, saa indser jeg ikke, at man ad den Wei, idet man vil hævde sit antiprovisoriske Synspunkt, i dette Tilfælde paa nogen Maade kommer til at udtale noget sagligt Mei; men man kommer til at udtale et politisk Mei og lade det Saglige ligge. Saaledes tror jeg, at det vil vise sig paa mange andre Omraader, og derfor mener jeg, at naar man virkelig vil tage alvorligt og sagligt fat, saa er der ikke andet at gjøre end at bære sig saaledes ad, som jeg har hørt, der har været paantænt for, nemlig at tale med sit Modparti om, hvad det forlanger, og saa at give til Kjende, hvad man selv forlanger, og saa se ad den Wei om hvert enkelt Punkt at komme til et foreløbigt Grundlag inden man her foretager den officielle Execution, som man af politiske Grunde mener, at man skal foretage. Med andre Ord, vil man endelig slutte en Raabenstilstand, som det synes, at baade det ærede Medlem og jeg kunde have Byst til, tror jeg, at man skal gjøre som andre krigsførende Parter, forhandle med hinanden og saa ikke være forknýt for, at Noget vil sige: Disse Forhandlere ere Forrædere. Mei, det skal man afvise med al mulig Alvor og Styrke, og naar man gjør det, er jeg overbevist om, at man vinder Seir. Men er man forknýt for den Slags Bestyrdninger, kan man ikke komme ud over de enkelte saglige Tilfælde, som indeholde Banfelighederne. Det hører nemlig ind under det Begreb, som det ærede Medlem omtalte om den rene Bested. Ligesom det ærede Medlem og hans Meningsfæller mener jeg ogsaa, at der i dette Til-